

жете по полека. Съеъ туй ще направите двѣ добри нѣща: първо ще ме отървете отъ хоканията на подикonomътъ. и освѣнъ това не ще да дадете да се чю-іжтъ . . . трѣбува да го кажіж . . . нѣкои думи, които като се повторіжтъ на оногози, който може да наказува, умножяватъ сѣкоги разяреньето му. »

Увѣрихъ го, че никоги не е излѣзла отъ устата ни никоя дума, която, ако е била обадена комуто и да е, да е могла да го докачи.

И нанстина, нѣмахми нужда да ни обаждатъ да бждемъ благоразумни: двама роби, които сполучватъ да могжтъ да се разговарятъ помѣжду си, знаіжтъ твърдѣ добрѣ да измысліжтъ единъ езикъ, който да имъ позволи да си казуватъ сичко, безъ да може нѣкой да имъ разбере.

Една сутрина, връщахъ се отъ расходката: туй бѣше на 9 Августъ. Вратата на тъмницата на Оробони бѣше отворена, а Шилеръ, който бѣше тамъ, не ме чю да идж. Вардачитѣ, които ме придружявахж искатъ да прибързатъ, за да затворіжтъ тия врата. Задминувамъ ги, спущамъ се, и ето ме въ ржцѣтъ на Оробони.

Шилеръ, съвеѣмъ смаянъ, повтори: *Дяволгъ!* *Дяволгъ!* сѣтнѣ дигнж ржка съеъ заплашванье. Нѣ очитѣ му се напълнихж съеъ сълзи, и извика плачешкомъ: «Боже мой! Ти който на тоя свѣтъ толкосъ страдѣ, прости ме, прости тия злочети момци, сичкитѣ тия злочести!»

Двамата вардаци и тѣ плачяхж. Стражарѣтъ отъ салата, който бѣше дошелъ тамъ, и той плачеше. Оробони ми казуваше: «Силвио! Силвио! тоя денъ е